

Dětství - růst ve stínu velkých událostí

scénář k rozhlasové reportáži pamětnice Libuše Beránkové

Libuše Beránková, rozená Franková, se narodila 15. října v roce 1933 U svatého Apolináře. Je nejstarší ze tří sourozenců. Žila v pražské čtvrti v Břevnově, kde vyrůstala do osmnácti let.

00:00:33 - 00:01:21 (Za první republiky...)

“Za první republiky jsem nastoupila do první třídy. Panu prezidentovi Masarykovi jsem byla na pohřbu jako čtyřletá, kde jsem viděla jenom nohy v celé té řadě těch hostů, co se přišli rozloučit s panem prezidentem Masarykem a jinak jsem vyrůstala teda v Praze, a dětství moje bylo po dobu války, asi na tu dobu bylo možná hezký, nedovedla jsem to posoudit, protože tak to bylo a nemohli jsme my jako děti do ničeho nikdy nahlížet a ani nebyly příležitosti.”

Válečné události zasáhly i běžný školní život. Libuše Beránková vzpomíná, jak probíhala školní docházka během náletů:

00:06:11 - 00:06:37 (Chodila jsem...)

“Chodila jsem na Hradčany do školy a při náletech jsme museli školu opustit a jít do takzvaného volného prostoru. A ten pro nás na těch Hradčanech byl na Petříně to jsme celá škola vyrazila na Petřín. Kryt nebyl ve škole, tam jsme se neschovávali, to jsme museli tam. To byla taková trošku úleva od tý školy.”

00:06:41 - 00:06:51 (Věděli jsme...)

“Věděli jsme že teda, že můžou přijít bomby, to všechno, to jsme pak pozdějš zažili ke konci války taky.”

S blížícím se koncem války přicházely nejen obavy, ale i první známky naděje. Libuše Beránková vzpomíná na chvíle, kdy do Prahy dorazili Vlasovci:

00:38:17 - 00:39:16 (Když šli...)

“Když šli Vlasovci naší ulicí, tak taky jsme, tu část Prahy, co já jsem byla aspoň tenkrát, byli to Vlasovci, byli to takový docela ubohý vojáci. Ty jako měli - no ty snad tu Prahu osvobodili celou mojí, naší čtvrt' určitě teda jako jo to, jako pak jsme mohli jít ven, z těch sklepů a už jsme je viděli, jak jdou ulicí. Tátové k nim chodili a objímali se, no my jako děti jsme na to koukaly, že jo, dvanáctiletý děti tak zvláštně.”

Tato milá a skromná paní se na nás obrací s naléhavostí v hlase a nadějí v očích, které toho již mnoho viděly.

“Vy byste si měli teda opravdu zajedno si vážit toho, co je, vážit si toho, co je a umět to i ošetřovat, to co je. To, to si myslím, je velice důležitý.”

Děkujeme

Zpracovali:

M.Hynková, T.Tesařová, M.Souček, V.Šochmanová